

ΓΑΛΑΖΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΑΡΘΟΥΡ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΪΛ

Οι περιπέτειες
του Σέρλοκ Χολμς

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Η οργάνωση των κοκκινομάλληδων

Μια φθινοπωρινή μέρα, επισκέφθηκα τον φίλο μου, τον κύριο Σέρλοκ Χολμς, και τον βρήκα να συζητά σοβαρά μ' έναν πολύ ζωηρό, με ξαναμμένο πρόσωπο, ηλικιωμένο κύριο, που είχε έντονα κόκκινα μαλλιά. Ζητώντας συγγνώμη για τη διακοπή, ετοιμαζόμουν να φύγω, όταν ο Χολμς με τράβηξε απότομα μέσα στο δωμάτιο κι έκλεισε πίσω μου την πόρτα.

«Δεν μπορούσες να βρεις καλύτερη στιγμή για να έρθεις, αγαπητέ μου Γουάτσον» είπε εγκάρδια.

«Φοβήθηκα ότι ήσουν απασχολημένος».

«Είμαι. Πάρα πολύ μάλιστα».

«Θα περιμένω τότε στο διπλανό δωμάτιο».

«Ούτε να το σκεφτείς! Αυτός ο κύριος, ο κύριος Ουίλσον, υπήρξε σύντροφος και βοηθός σε πολλές από τις πιο πετυχημένες μου υποθέσεις, και δεν αμφιβάλλω

ότι θα χρειαστεί τόσο τη δική μου όσο και τη δική σου βοήθεια».

Ο ρωμαλέος κύριος μισσοσηκώθηκε από το κάθισμά του και ανταλλάξαμε μια σύντομη χειραψία. Τα μάτια του όμως με κοίταζαν ερωτηματικά.

«Κάθισε στην πολυθρόνα» είπε ο Χολμς.

Βολεύτηκε στη δική του και ένωσε τις άκρες των δακτύλων του, όπως συνήθιζε όταν τον απασχολούσε κάτι.

«Αγαπητέ μου Γουάτσον, ξέρω ότι μοιράζεσαι τον ζήλο μου για ό,τι είναι παράξενο και έξω από τις τυπικότητες και τη μονότονη ρουτίνα της καθημερινής ζωής. Έχεις δείξει ότι το απολαμβάνεις, με τον ενθουσιασμό που σε έχει παρακινήσει να τα γράψεις και –συγχώρησέ με που θα το πω– με τον τρόπο που ομορφαίνεις πολλές από τις μικρές περιπέτειές μου».

«Οι υποθέσεις σου ήταν πραγματικά πολύ ενδιαφέρουσες» παρατήρησα.

«Θα θυμηθώ αυτό που είπα τις προάλλες, λίγο πριν εμφανιστεί το πολύ απλό πρόβλημα της μισ Μαίρης Σάδερλαντ – ότι για ν' ανακαλύψουμε παράξενα πράγματα και παράδοξες επιπλοκές, πρέπει ν' ακολουθήσουμε την ίδια τη ζωή, η οποία είναι πάντα πολύ πιο τολμηρή από κάθε είδους φαντασία».

«Μια δήλωση την οποία πήρα το θάρρος ν' αμφισβητήσω».

«Αυτό έκανες, γιατρέ, αλλά, παρ' όλα αυτά, πρέπει να ξανασκεφτείς την άποψή μου, γιατί αλλιώς θα συνεχίσω να σου αραδιάζω γεγονότα, ώσπου να καταρριφθεί η

άποψη σου και να παραδεχτείς ότι έχω δίκιο. Ο κύριος Ζαμπέζ Ουίλσον, αποδώ, είχε την καλοσύνη να με επισκεφθεί σήμερα το πρωί και να μου αναφέρει μια ιστορία που υπόσχεται να είναι μία από τις πιο ξεχωριστές που έχω ακούσει εδώ και πολύ καιρό. Με έχεις ακούσει να επισημαίνω ότι τα πιο παράξενα και τα πιο μοναδικά πράγματα έχουν συχνά σχέση όχι με τα μεγαλύτερα αλλά με τα μικρότερα εγκλήματα και, πραγματικά, καμιά φορά, υπάρχει αμφιβολία ως προς τη θετικότητα του εγκλήματος που έχει διαπραχθεί. Απ' ό,τι έχω ακούσει, μου είναι αδύνατον να πω αν η υπόθεση αυτή είναι περίπτωση αδικήματος ή όχι. Η πορεία όμως των γεγονότων είναι σίγουρα η πιο ασυνήθιστη που έχω ποτέ ακούσει. Θα είχατε την καλοσύνη, κύριε Ουίλσον, να ξαναρχίσετε τη διήγησή σας; Δεν σας το ζητώ απλώς και μόνο επειδή ο φίλος μου, ο δόκτωρ Γουάτσον, δεν έχει ακούσει την αρχή, αλλά και διότι η περίεργη φύση της ιστορίας με κάνει να θέλω ν' ακούσω κάθε λεπτομέρεια από το στόμα σας. Τις περισσότερες φορές, όταν ακούσω μια μικρή περιγραφή της σειράς των γεγονότων, μπορώ να θυμηθώ χιλιάδες άλλες παρόμοιες περιπτώσεις. Αυτή τη στιγμή είμαι αναγκασμένος να παραδεχτώ ότι τα γεγονότα είναι μοναδικά».

Ο εύσωμος πελάτης τέντωσε το στήθος του γεμάτος περηφάνια και τράβηξε μια βρόμικη, τσαλακωμένη εφημερίδα από την εσωτερική τσέπη του παλτού του. Ενώ κοίταζε τη στήλη των αγγελιών, με το κεφάλι του σκυμμένο μπροστά και την εφημερίδα ακουμπισμένη στα γό-

νατά του, τον παρατήρησα καλά και προσπάθησα, όπως συνήθιζε ο φίλος μου, να διαπιστώσω διάφορα ενδεικτικά στοιχεία από το ντύσιμο ή την εμφάνισή του.

Δεν μπόρεσα όμως να κερδίσω πολλά από την παρατήρησή μου. Ο επισκέπτης μας είχε όλα τα στοιχεία ενός μέσου, συνηθισμένου Βρετανού εμπορευόμενου, παχύσαρκου και ανιαρού ανθρώπου. Φορούσε ένα μάλλον ξεχειλωμένο γκριζο χωριάτικο παντελόνι και καφετί γιλέκο, με μια βαριά μπρούντζινη αλυσίδα κι ένα τετράγωνο τρυπημένο μεταλλικό αντικείμενο, που κρεμόταν σαν στολίδι. Πάνω σε μια καρέκλα, δίπλα του, υπήρχε ένα φθαρμένο καπέλο κι ένα ξεβαμμένο καφέ παλτό με φθαρμένο βελούδινο γιακά. Όλα αυτά δεν είχαν τίποτα το σημαντικό να πουν για τον άντρα, εκτός από τα χαρακτηριστικά κόκκινα μαλλιά του και την έκφραση της ανησυχίας και δυσαρέσκειας στο πρόσωπό του.

Το αεικίνητο μάτι του Σέρλοκ Χολμς έπιασε την απασχόλησή μου και κούνησε το κεφάλι του χαμογελώντας μόλις είδε το ερωτηματικό βλέμμα μου.

«Πέρα από τα φανερά στοιχεία, ότι έχει κάνει χειρωνακτική εργασία για κάμποσο καιρό, ότι καπνίζει ταμπάκο, ότι είναι μέλος μιας οργάνωσης, ότι έχει πάει στην Κίνα κι ότι πρόσφατα έχει γράψει κάμποσα διηγήματα, δεν μπορώ να συμπεράνω τίποτε άλλο».

Ο κύριος Ζαμπέζ Ουίλσον ανασηκώθηκε στην καρέκλα του, με τον δείκτη του χεριού του πάνω στην εφημερίδα και με τα μάτια του στραμμένα στον σύντροφό μου.

«Πώς στην ευχή τα ξέρεις όλα αυτά, κύριε Χολμς;»

ρώτησε. «Πώς ξέρεις, για παράδειγμα, ότι έκανα χειρωνακτική εργασία; Είναι πέρα για πέρα αλήθεια, γιατί ξεκίνησα σαν ξυλουργός πλοίων».

«Τα χέρια σας, αγαπητέ μου κύριε. Το δεξί σας χέρι είναι αρκετά μεγαλύτερο από το αριστερό. Έχετε δουλέψει μ' αυτό και οι μύες είναι πιο ανεπτυγμένοι».

«Καλά. Αλλά το ταμπάκο και η οργάνωση;»

«Δεν θα προσβάλω τη νοημοσύνη σας, αν σας πω πώς το διαπίστωσα, ιδιαίτερα όταν, παρά τους μάλλον αυστηρούς κανόνες των συνηθειών σας, χρησιμοποιείτε μια πόρπη με μια αψίδα και μια πυξίδα».

«Α, ναι, το ξέχασα. Το γράψιμο όμως;»

«Τι άλλο μπορεί να είναι τόσο υποδηλωτικό, από το γυαλισμένο δεξί μανικετόκουμπο και το αριστερό μ' ένα απαλό μπάλωμα κοντά στον αγκώνα, στο σημείο που ακουμπάτε πάνω στο γραφείο;»

«Και η Κίνα;»

«Το τατουάζ ψαριού, που έχετε ακριβώς πάνω από τον δεξιό καρπό, δεν μπορεί παρά να έγινε στην Κίνα. Έχω κάνει μια μικρή μελέτη για τα τατουάζ κι έχω ακόμα συνεισφέρει στη φιλολογία του θέματος. Αυτή η τεχνική χρωματισμού των ψαριών μ' αυτό το ευαίσθητο ροζ είναι πολύ ιδιόρρυθμη. Όταν είδα και ένα κινέζικο νόμισμα να κρέμεται από την αλυσίδα του ρολογιού σας, η υπόθεση έγινε ακόμα πιο απλή».

Ο κύριος Ζαμπέζ Ουίλσον γέλασε βεβιασμένα.

«Στην αρχή σκέφτηκα ότι είχατε κάνει κάτι έξυπνο, βλέπω όμως ότι δεν έγινε κάτι τέτοιο».

«Αρχίζω να σκέφτομαι, Γουάτσον» είπε ο Χολμς «ότι έκανα κάποιο λάθος στην επεξήγησή μου. “Μηδένα προ του τέλους μακάριζε” ξέρεις, και η φτωχή, μικρή μου φήμη, έτσι όπως έγινε, θα ναυαγήσει αν είμαι τόσο άδολος. Βρήκατε την αγγελία, κύριε Ουίλσον;»

«Ναι, τη βρήκα» απάντησε και το παχύ, κόκκινο δάχτυλό του στάθηκε στη μέση της στήλης. «Εδώ είναι. Αποδώ άρχισαν όλα. Πρέπει να τη διαβάσετε μόνος σας, κύριε».

Πήρα την εφημερίδα και διάβασα:

Προς την Κοκκινόμαλλη Οργάνωση

Σε ό,τι αφορά το κληροδότημα του μακαρίτη Εζεκία Χόπκινς, από το Λέμπανον, Πενσυλβάνια, ΗΠΑ, υπάρχει τώρα ακόμα μια κενή θέση, που ορίζει ένα μέλος της Οργάνωσης με μισθό τέσσερις λίρες την εβδομάδα για καθαρά τυπικές υπηρεσίες. Όλοι οι κοκκινόμαλλοι άντρες που είναι γεροί στο σώμα και στο μυαλό και έχουν ηλικία πάνω από 21 ετών είναι εκλέξιμοι. Προσωπική συνέντευξη τη Δευτέρα στις 11 η ώρα, στον κύριο Ντάνκαν Ρος, στα γραφεία της Οργάνωσης, Ποπ Κορντ 7, Φλιτ Στριτ.

«Τι στο καλό σημαίνει αυτό;» αναφώνησα, αφού διάβασα δύο φορές την παράδοση αυτή αγγελία.

«Είναι λίγο ασυνήθιστο, έτσι;» είπε ο Χολμς. «Και τώρα, κύριε Ουίλσον, ξεκινήστε και μιλήστε μας για το άτομό σας, το σπίτι σας και τις συνέπειες που είχε αυτή

η αγγελία στη ζωή σας. Πρώτα, γιατρέ, διάβασε τον τίτλο της εφημερίδας και την ημερομηνία».

«Είναι η *Μόρνινγκ Κρόνικλ* της 27ης Απριλίου 1890. Δύο μήνες πριν».

«Πολύ καλά. Η σειρά σας, κύριε Ουίλσον».

«Όπως, λοιπόν, σας έλεγα, κύριε Σέρλοκ Χολμς» είπε ο Ζαμπέζ Ουίλσον σφουγγίζοντας το μέτωπό του «έχω μια μικρή επιχείρηση ενεχυροδανεισμού στην Κόμπουργκ Σκουέαρ, κοντά στο Σίτι. Δεν είναι πολύ μεγάλη δουλειά και τα τελευταία χρόνια μόλις που τα βγάζω πέρα. Κάποτε είχα δύο υπαλλήλους, μα τώρα κρατώ μόνο τον έναν. Δεν έχω δουλειά να του δώσω, αλλά έρχεται εθελοντικά με μισό μισθό για να μάθει τη δουλειά».

«Πώς ονομάζεται ο νεαρός;» ρώτησε ο Σέρλοκ Χολμς.

«Βίνσεντ Σπάουλντιν και δεν είναι καθόλου νεαρός. Είναι ακαθόριστης ηλικίας. Δεν θα μπορούσα να βρω πιο έξυπνο βοηθό, κύριε Χολμς, και ξέρω πολύ καλά ότι θα τα κατάφερνε καλύτερα μόνος του να κερδίσει και τα διπλά απ' αυτά που μπορώ να του δίνω. Αφού όμως είναι ικανοποιημένος, γιατί να του βάλω ιδέες στο κεφάλι του;»

«Γιατί, αλήθεια; Είστε πολύ τυχερός που έχετε έναν υπάλληλο που τον πληρώνετε ελάχιστα χρήματα. Δεν το συνηθίζουν αυτό οι υπάλληλοι. Δεν ξέρω αν ο υπάλληλός σας δεν είναι το ίδιο σημαντικό όσο η αγγελία σας».

«Α, έχει και τα ελαττώματά του» είπε ο κύριος Ουίλσον. «Του αρέσει πολύ η φωτογραφία. Όταν θέλει να ξεκουραστεί, φεύγει μαζί με τη φωτογραφική μηχανή του

και μετά ξεχύνεται στο υπόγειο, σαν κουνέλι στη φωλιά του, για να εμφανίσει τις φωτογραφίες. Αυτό είναι το κυριότερο ελάττωμά του, αλλά γενικά είναι εργατικός. Δεν υπάρχει φανερό ελάττωμα πάνω του».

«Υποθέτω ότι είναι ακόμη μαζί σας;»

«Μάλιστα, κύριε. Εκείνος και μια δεκατετράχρονη κοπέλα που μαγειρεύει και καθαρίζει – αυτούς έχω στο σπίτι, γιατί είμαι χήρος και ποτέ δεν είχα οικογένεια. Ζούμε πολύ ήσυχα, κύριε, και οι τρεις μας, έχουμε μια στέγη πάνω απ' το κεφάλι μας, πληρώνουμε τα χρέη μας κι αυτό είναι όλο. Το πρώτο πράγμα που μας μαγνήτισε ήταν αυτή η αγγελία. Ο Σπάουλντιν ήρθε στο γραφείο εκείνη ακριβώς την ημέρα, πριν από οχτώ εβδομάδες, μ' αυτήν εδώ την εφημερίδα στα χέρια του και είπε:

»“Μακάρι, κύριε Ουίλσον, να ήμουν κοκκινομάλλης”.

»“Πώς σου ήρθε αυτό;” ρώτησα.

»“Γιατί” μου λέει “υπάρχει μια κενή θέση στην Οργάνωση των Κοκκινομάλληδων. Είναι μεγάλη ευκαιρία για όποιον την πάρει, γιατί έχουν στα χέρια τους το ελεύθερο να κάνουν ό,τι θέλουν τα χρήματα. Αν γινόταν ν' αλλάξω χρώμα στα μαλλιά μου, υπάρχει ένας όμορφος, μικρός χώρος που με περιμένει να μπω μέσα”.

»“Γιατί, τι συμβαίνει;” ρώτησα.

»Βλέπεις, κύριε Χολμς, είμαι άνθρωπος του σπιτιού, κι επειδή η επιχείρησή μου βρίσκεται εκεί που είναι και το σπίτι μου, συχνά περνάνε ολόκληρες εβδομάδες χωρίς να ξεπορτίσω. Έτσι, δεν ξέρω πολλά απ' αυτά που γίνονται στον κόσμο, και χαϊρόμουν πάντα να μαθαίνω νέα.

»“Είχες ποτέ ακούσει για την Οργάνωση των Κοκκινομάλληδων;” με ρώτησε ο Βίνσεντ με ορθάνοιχτα μάτια.

»“Ποτέ!”

»“Γιατί άραγε να μην πας να διεκδικήσεις μια κενή θέση;”»

»“Και τι πληρώνουν;” ρώτησα.

»“Διακόσιες λίρες τον χρόνο, περίπου, η δουλειά όμως είναι εύκολη και δεν χρειάζεται ο ένας ν’ ανακατεύεται με τις ασχολίες του άλλου”.

»Όπως καταλαβαίνετε, τέντωσα τ’ αυτιά μου, γιατί η επιχείρηση δεν πήγαινε καλά εδώ και αρκετά χρόνια, και ένα επιπλέον εισόδημα θα ήταν πολύ βοηθητικό.

»“Για πες μου τα όλα” είπα.

»“Λοιπόν” είπε δείχνοντάς μου την αγγελία “μπορείς να δεις και μόνος σου ότι η Οργάνωση έχει μια κενή θέση, και υπάρχει η διεύθυνση που πρέπει να πας για τα περαιτέρω. Απ’ ό,τι καταλαβαίνω, η Οργάνωση ιδρύθηκε από έναν Αμερικανό εκατομμυριούχο, τον Εζεκία Χόπκινς, που ήταν πολύ περίεργος άνθρωπος. Ήταν κι ο ίδιος κοκκινομάλλης και συμπαθούσε πολύ τους κοκκινομάλληδες. Έτσι, όταν πέθανε, ανακαλύφθηκε ότι είχε αφήσει την τεράστια περιουσία του στα χέρια θεματοφυλάκων, με οδηγίες να διατεθεί το ποσό για να γίνει πιο εύκολη η ζωή των ανθρώπων που το χρώμα των μαλλιών τους είναι κόκκινο. Απ’ ό,τι έχω ακούσει, πληρώνουν πολύ καλά και η δουλειά είναι απλή”.

»“Θα υπάρχουν όμως εκατομμύρια κοκκινομάλληδες που θα ανταποκριθούν” είπα.

»“Όχι τόσο όσο νομίζεις” απάντησε. “Βλέπεις, είναι πραγματικά λίγοι στο Λονδίνο, και σε μεγάλους ανθρώπους είναι σπάνιο. Αυτός ο Αμερικανός, όταν ήταν νέος, είχε ξεκινήσει από το Λονδίνο και ήθελε ν’ ανταμείψει την παλιά του πόλη. Μετά πάλι άκουσα ότι δεν σε παίρνουν αν τα μαλλιά σου είναι ανοιχτοκόκκινα ή σκούρα κόκκινα. Πρέπει να είναι ζωηρά, λαμπερά, έντονα κόκκινα. Τώρα, αν ενδιαφέρεσαι, κύριε Ουίλσον, μπορείς να πας, ίσως όμως να μην αξίζει να ξεβολέψεις τη ζωή σου για να πάρεις λίγες λίρες”.

»Όπως μπορείτε να δείτε κι εσείς οι ίδιοι, κύριοι, είναι γεγονός ότι τα μαλλιά μου είναι κατακόκκινα, γι’ αυτό σκέφτηκα ότι, αν επρόκειτο να γίνει κάποιος διαγωνισμός, θα ήμουν ο πιο κατάλληλος. Ο Βίνσεντ Σπάουλντιν φαινόταν ότι γνώριζε αρκετά πράγματα για την Οργάνωση. Σκέφτηκα, λοιπόν, ότι θα μου ήταν χρήσιμος, γι’ αυτό του παρήγγειλα να κλείσει το μαγαζί και να έρθει μαζί μου. Εκείνος χάρηκε για το ρεπό του. Έτσι, κλείσαμε την επιχείρηση και ξεκινήσαμε για τη διεύθυνση που έγραφε η αγγελία. Ποτέ πριν δεν είχα δει τέτοιο θέαμα, κύριε Χολμς. Απ’ όλα τα σημεία του ορίζοντα, όποιος είχε έστω και μια κόκκινη απόχρωση στα μαλλιά του είχε έρθει στο Σίτι για την αγγελία. Η Φλιτ Στριτ ήταν κατάμεστη από πλήθος κοκκινομάλληδες και η Ποπ Κορτ έμοιαζε σαν πορτοκαλιά θάλασσα. Δεν είχα ποτέ φανταστεί ότι υπήρχαν τόσο πολλοί σε όλη τη χώρα – τόσο κοκκινομάλληδες είχαν μαζευτεί εκεί πέρα μ’ αυτή την αγγελία. Είχαν κάθε είδους απόχρωση – κιτρινωπή, πορτοκαλιά,

κεραμιδί, σκουροκόκκινη. Όπως είπε όμως ο Σπάουλντιν, δεν υπήρχαν τόσο πολλοί με γνήσια, ζωηρή κόκκινη απόχρωση. Όταν είδα πόσο πολλοί ήταν αυτοί που περίμεναν, παραλίγο να γυρίσω πίσω. Ο Σπάουλντιν δεν ήθελε ούτε να το ακούσει. Χωρίς να το καταλάβω, έσπρωξε, τράβηξε, κουτούλησε, με τράβηξε μέσα στο πλήθος και με οδήγησε στα σκαλιά που οδηγούσαν στο γραφείο. Πάνω στη σκάλα υπήρχε μια διπλή σειρά ανθρώπων που ανέβαιναν με την ίδια ελπίδα, και μερικοί που κατέβαιναν απογοητευμένοι. Στριμωχτήκαμε όσο περισσότερο μπορούσαμε και σε λίγο βρεθήκαμε στο γραφείο.

«Η εμπειρία σας είναι πολύ διασκεδαστική» παρατήρησε ο Χολμς καθώς ο πελάτης του σταμάτησε να μιλάει και φρεσκάρισε τη μνήμη του με μια μεγάλη ρουφηξιά ταμπάκο. «Παρακαλώ, συνεχίστε την ενδιαφέρουσα διήγησή σας».

«Μέσα στο γραφείο δεν υπήρχαν παρά δύο ξύλινες καρέκλες κι ένα σανιδένιο τραπέζι, πίσω από το οποίο καθόταν ένας μικρόσωμος άντρας με μαλλιά ακόμα πιο κόκκινα κι απ' τα δικά μου. Έλεγε λίγα λόγια σε κάθε υποψήφιο και μετά έβρισκε κάποιο ελάττωμα που τους απέρριπτε. Απ' ό,τι φαινόταν, δεν ήταν και τόσο εύκολη υπόθεση. Όταν όμως ήρθε η σειρά μας, ο μικρόσωμος άντρας φάνηκε να ενδιαφέρεται για μένα περισσότερο από τους άλλους. Έκλεισε την πόρτα μόλις μπήκαμε, για να μας μιλήσει ιδιαιτέρως.

»«Αποδώ ο κύριος Ζαμπέζ Ουίλσον» είπε ο έμπιστος βοηθός μου. «Ήρθε για την κενή θέση στην Οργάνωση».

»“Είναι ο πιο κατάλληλος” απάντησε ο άλλος. “Έχει όλα τα προσόντα. Δεν θυμάμαι να έχω δει άλλον καλύτερο”. Έκανε ένα βήμα πίσω, έγειρε το κεφάλι του και κοίταξε τα μαλλιά μου, ώσπου ένιωσα να γίνομαι κατακόκκινος. Ξαφνικά, όρμησε μπροστά, άρπαξε το χέρι μου και μου έδωσε θερμά συγχαρητήρια για την επιτυχία μου.

»“Θα ήταν άδικο να διστάσω” είπε. “Είμαι όμως βέβαιος ότι θα μου επιτρέψετε να πάρω μια προφανή προφύλαξη”. Μ’ αυτά τα λόγια, έπιασε με τα δυο του χέρια τα μαλλιά μου και τα τράβηξε με δύναμη, ώσπου ούρλιαξα απ’ τον πόνο. “Τα μάτια σας δάκρυσαν” είπε καθώς με άφηνε. “Όλα είναι απολύτως εντάξει. Πρέπει όμως να είμαστε προσεκτικοί, γιατί δύο φορές εξαπατηθήκαμε. Μία φορά με περούκα κι άλλη μία με βαφή. Θα μπορούσα να σας πω ιστορίες που θα σας έκαναν να σιχαθείτε τον άνθρωπο”. Περπάτησε ως το παράθυρο και με όλη τη δύναμη της φωνής του φώναξε ότι η θέση καλύφθηκε. Ένα βουητό απογοήτευσης ακούστηκε από κάτω και το πλήθος σκορπίστηκε. Τα μόνα κοκκινόμαλλα κεφάλια που έμειναν ήταν το δικό μου και του διευθυντή.

Οι περιπέτειες του Σέρλοκ Χολμς

Έξι μυστηριώδεις αστυνομικές ιστορίες με ήρωα τον πιο έξυπνο ντετέκτιβ του κόσμου. Ο Σέρλοκ Χολμς, με την εκπληκτική του ικανότητα να συλλέγει στοιχεία, να συνδυάζει γεγονότα και να παρατηρεί λεπτομέρειες που οι υπόλοιποι αγνοούν, καταφέρνει να φτάσει στα σωστά συμπεράσματα και να λύσει ακόμα και τις πιο δύσκολες υποθέσεις.

Γιατί μια αινιγματική λέσχη περιλαμβάνει μόνο κοκκινομάλληδες; Ποια είναι η πραγματική ταυτότητα ενός παράξενου ζητιάνου;

Καμιά υπόθεση δε μένει ανεξιχνίαστη από τον διασημότερο ντετέκτιβ όλων των εποχών. Μαζί με τον καλό του φίλο και συνεργάτη, δόκτορα Γουάτσον, καλούνται να ξεδιαλύνουν υποθέσεις που κρύβουν πολλά παράξενα γεγονότα, απρόοπτα και ανατροπές. Ιστορίες γεμάτες αγωνία και μυστήριο που θα μηήσουν μικρούς και μεγάλους αναγνώστες στον δαυμαστό και παράξενο κόσμο του Σέρλοκ Χολμς.

www.minoas.gr

9 786180 218114
ISBN 978-618-02-1811-4

ΚΩΔ. 16668